

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριδὸν

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 388

Σ'.

Πρὸς τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς ἐπιστήμης.

Εἰργαζόμεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου ἀσχολούμενος ἐν μελέτῃ περὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κόσμων κυβερνωμένων καὶ φωτιζομένων ὑπὸ πολλῶν ἡλίων διαφόρου μεγέθους, ὅτε ἐγείρας τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὴν

ἑστίαν ἐξεπλάγην ἐκ τῆς ἐκφράσεως, ἐκ τῆς ἐμφυχώσεως δύναμαι νὰ εἶπω τοῦ προσώπου τῆς προσφιλοῦς μοι Οὐρανίας. Ἦτο ἡ αὐτὴ ἐπίχαρι καὶ ζωηρὰ ἐκφρασις, ἥτις ἄλλοτε — ὦ πόσον ἡ Γῆ στρέφεται ταχέως καὶ πόσον ὀλίγον διαρκεῖ ἐν τέκτρων τοῦ αἰῶνος! — ἦτις ἄλλοτε — καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι ἦτο χθὲς! — ἦτις ἄλλοτε, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεανικῆς ἡλικίας, τὰς τόσον ταχέως ἀποπτάσας κατέθελε τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐφλόγιζε τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἦ δυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν παρατηρήσω ἀκόμη καὶ νὰ στηρίξω ἐπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά μου. Ἀληθῶς ἦτο ἀκόμη ὡραιότατη καὶ αἱ ἐντυπώσεις μου δὲν εἶχον ἀκόμη μεταβληθῇ. Μὲ προσείλκυεν ὅπως τὸ φῶς προσελκύει τὸ ἔντομον. Ἠγέρθην ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἐπλησίισα εἰς αὐτὴν ὅπως παρατηρήσω τὸ περίεργον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα τοῦ φωτός ἐπὶ τῆς μεταβλητῆς φυσιογνωμίας της, ἔμεινα δὲ ὀρθὸς πρὸ αὐτῆς λησμονῶν τὴν ἐργασίαν μου.

Τὸ βλέμμα της ἐφαίνετο μακρὰν πλανώμενον, ἐν τούτοις ἐνεψυχούτο, ἐγίνετο ἀτενές. Τί παρετήρει; Ποῖον; Ἐσχον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κἄποιον πράγματι ἔβλεπεν, ἀκολουθοῦντες δὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματός ἐκείνου τοῦ ἀπενούς, τοῦ ἐκφραστικοῦ ἀλλ' οὐχὶ αὐστηροῦ, οἱ ὀφθαλμοί μου συνήντησαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐλπίστου κρεμασμένην μεταξὺ δύο βιβλιοθηκῶν.

Αὐτὸν τῷ ὄντι ἡ Οὐρανία παρετήρει ἀτενώς.

Αἶφνης ἡ εἰκὼν ἀπεσπάρθη ἐκ τοῦ τοίχου, καὶ κατέπεσε, θραυσθέντος τοῦ πλαισίου.

᾿Ωρμησα πρὸς αὐτήν· ἡ εἰκὼν κατέκειτο ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἡ δὲ γλυκεῖα φυσιογνωμία τοῦ Ἐλπίστου ἦτο ἐστραμμένη πρὸς ἐμέ. Ἀνεγείρας αὐτὴν εὗρον μέγα φύλλον ἁλτοῦ κιτρινίσαντος ἤδη, κατέχον ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς εἰκότος, γεγραμμένον δ' εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιφανείας διὰ τῆς γραφῆς τοῦ Ἐλπίστου. Πῶς ἐγὼ δὲν εἶχον ποτε παρατηρήσῃ τὸν χάρτην αὐτόν; Πιθανώτατα εἶχε μείνῃ κεκρυμμένος ὑπὸ τὰ κοσμήματα τοῦ πλαισίου καλυπτόμενος ὑπὸ τοῦ χαρτονίου, πραγματικῶς δὲ ὅτε ἐκόμισα τὴν εἰκόνα ταύτην ἐκ Χριστιανίας οὐδόλως ἐσυλλογίσθην νὰ ἐξετάσω τὴν συναρμογὴν της. Τίς ὅμως ἔσχε τὴν παράδοξον ιδέαν νὰ τοποθετήσῃ ἐκεῖ τὸ φύλλον αὐτὸ τοῦ χαρτοῦ; Μετὰ ζωηρᾶς ἐκ-

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΜΕΣΣΟΝΙΕ

πλήξεως ἀνεγνώρισα τὴν γραφὴν τοῦ φίλου μου καὶ διέτρεξα τὰς δύο σελίδας. Κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα εἶχον γραφῇ αὐτῇ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ νεαροῦ φιλοσόφου, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναβάσεώς του μέχρι τοῦ βορείου σέλαος, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ πατήρ της Ἰκλέας ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ ἀσφαλέστερον τὰς τελευταίας αὐτὰς καὶ ὑψίστας σκέψεις περικλείων αὐτὰς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πλαισίου ὁμοῦ μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐλπίστου. Ἐλησμονῆσε νὰ μοὶ τὸ ἀναφέρῃ ὅτε κατόπιν μοὶ ἐδῶρθε τὴν προσφιλεῖν εἰκόνα ὡς ἐνθύμιον, κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπορεύθην ἐπίτηδες ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν τάφον τῶν ἐραστῶν.

Ὅπως δὴποτε τοποθετῶν μετὰ προσοχῆς τὴν εἰκόνα ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ζωηρὰν ἤσθανόν-